

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **W. G.** skazanego z art. 56 § 1 k.k.s. i innych;
po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2023 r. w Izbie Karnej
na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z 25 kwietnia 2022 r. sygn. V Ka 414/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi
z 10 grudnia 2021 r. sygn. IV K 275/21;

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną w zakresie zarzutu zaistnienia uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.;
2. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. pozostawić kasację bez rozpoznania w pozostałym zakresie;
3. zasądzić od skazanego **W. G.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wyrokiem z 10 grudnia 2021 r. sygn. IV K 275/21 rozstrzygnął o odpowiedzialności karnej oskarżonego **W. G.**, którego uznał za winnego popełnienia czynów zabronionych polegających na tym, że:

1. w okresie od maja do 28 grudnia 2012 r., w Ł., prowadząc jednoosobową działalność gospodarczą pod firmą (...) W. G. z siedzibą w Ł. ul. (...), działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nierzetelnie prowadził księgi podatkowe w postaci ewidencji dostaw i nabyć VAT poprzez ujęcie się w nich 269 nierzetelnych faktur VAT wystawionych na rzecz (...) W. G. przez szereg podmiotów (wskazanych w pkt 1 części wstępnej wyroku), co skutkowało powstaniem obowiązku zapłaty podatku, o którym mowa w art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054 ze zm.) w łącznej kwocie 33 803 655,00 zł, oraz że w efekcie posłużenia się fakturami wystawionymi przez R. sp. z o.o., J. sp. z o. o. oraz H. sp. z o.o. podał nieprawdę w deklaracjach VAT-7 (oraz w późniejszych korektach) złożonych do [...] Urzędu Skarbowego Ł. za miesiące maj - lipiec i wrzesień 2012 r., przez to, że zawyżył kwotę podatku naliczonego do odliczenia, czym uszczuplił podatek od towarów i usług za wskazany okres o łączną kwotę 351 461,00 zł, tj. przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 1 grudnia 2016 r. (Dz.U.2016.2024) w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 7 § 1 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 1 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 1 grudnia 2016 (Dz.U.2016. 2024) wymierzono mu karę 180 (stu osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, określając wysokość każdej stawki na kwotę 150 (stu pięćdziesięciu) złotych;

2. w okresie od grudnia 2012 r. do 24 stycznia 2013 r., w Łodzi, będąc prezesem zarządu E. sp. z o.o. - komplementariusza E. sp. z o.o. sp. k. w Ł., jako podatnika, działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dopuścił do nierzetelnego prowadzenia ksiąg podatkowych w postaci ewidencji dostaw i nabyć VAT poprzez ujęcie w nich 2 nierzetelnych faktur VAT wystawionych na rzecz E. sp. z o.o. sp. k. przez [...] M. F. (wskazanych w pkt 2 części wstępnej wyroku) oraz nierzetelnej faktury wystawionej przez E. sp. z o.o. sp. k. na rzecz H. (wskazanej w pkt 2 części wstępnej wyroku) dokumentującej wewnątrzwspólnotową dostawę towarów i w efekcie tego do podania nieprawdy w deklaracji VAT-7K. dla E. sp. z o.o. sp. k. złożonej do [...] Urzędu Skarbowego Ł. za IV kwartał 2012 r. w dniu

24 stycznia 2013 r. poprzez zadeklarowanie zawyżonej kwoty do przeniesienia co skutkowało narażeniem na uszczuplenie podatku od towarów i usług o kwotę 48 176 zł, tj. przestępstwa skarbowego wyczerpującego dyspozycję art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 61 § 1 k.k.s. w zb. z art. 62 § 2 k.k.s. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 1 grudnia 2016 r. (Dz.U.2016.2024) w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. i art. 7 § 1 k.k.s. i art. 9 § 3 k.k.s. i za to na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k.k.s. w brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 1 grudnia 2016 r. (Dz.U.2016.2024) wymierzono mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, określając wysokość każdej stawki na kwotę 150 (stu pięćdziesięciu) złotych;

Ponadto sąd I instancji, na podstawie art. 39 § 1 k.k.s., w miejsce orzeczonych w punktach pierwszym i drugim jednostkowych kar grzywny orzekł karę łączną grzywny 200 (dwustu) stawek dziennych, określając wysokość każdej stawki na kwotę 150 (stu pięćdziesięciu) złotych (pkt III wyroku) oraz zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych (pkt IV wyroku).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego W. G. Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z 25 kwietnia 2022 r. sygn. V Ka 414/22 utrzymał w mocy zaskarżony wyrok (pkt I wyroku) oraz zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Od tego rozstrzygnięcia kasację na korzyść skazanego W. G. wywiódł jego obrońca, zarzucając zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s. poprzez utrzymanie w mocy wyroku sądu I instancji i nieuwzględnienie z urzędu faktu istnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, tj. wydanie wyroku w I instancji przez Sędziego w osobie P.S. powołanego przez Prezydenta RP na mocy uchwały, wydanej przez organ niebędący Krajową Radą Sądownictwa w rozumieniu art. 187 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., o numerze [...] z dnia 9 marca 2021 r., a która to uchwała posłużyła do wadliwego obsadzenia stanowiska;

2. na podstawie art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1, art. 526 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k., naruszenie polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej, a mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia poprzez rażące

naruszenie przepisów postępowania, poprzez nie rozważenie zarzutów odwoławczych, tj.

a. art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i w zw. z art. 113 k.k.s. poprzez uznanie przez Sąd odwoławczy za prawidłową sytuację, w której Sąd I instancji określił stan faktyczny sprawy będący podstawą rozstrzygnięcia, wyłącznie o ustalenia wynikające z decyzji podatkowych, bez poczynienia własnych ustaleń w tym zakresie;

b. art. 5 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i w zw. z art. 113 k.k.s. poprzez uznanie przez Sąd Odwoławczy za prawidłowe przerzucenie przez Sąd I instancji ciężaru dowodowego na oskarżonego, wskazując, że rolą Skarżącego jest wykazanie uchybień dokonanych przez organy podatkowe w postępowaniu podatkowym, które następnie zostały powielone w postępowaniu karnym oraz poprzez nie uwzględnienie okoliczności świadczących zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, co stanowi naruszenie fundamentalnej zasady domniemania niewinności oraz zasady obiektywizmu;

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uniewinnienie oskarżonego albo uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z 25 kwietnia 2022 r. sygn. akt V Ka 414/22 w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego W. G. prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podniesione w kasacji obrońcy zarzuty okazały się oczywiście bezzasadne, co skutkowało rozpoznaniem i oddaleniem kasacji przez Sąd Najwyższy w trybie wskazanym w przepisie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych [postanowienie Sądu Najwyższego (dalej SN) z 24 listopada 2021 r. sygn. II KK 422/21]. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ma ponawiać kontrolę odwoławczą.

W postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy bada czy sąd odwoławczy (w realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w Łodzi), w sposób rażący naruszył wskazane przez autora kasacji przepisy.

Oczywista bezzasadność kasacji zachodzi wówczas, kiedy już z pobieżnej analizy podniesionych przez skarżącego zarzutów w jasny sposób wynika, że są one nietrafne i nie mogą doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z 1 lipca 2021 r. sygn. II KK 184/21).

Z uwagi na charakter zarzutu oraz towarzyszącą mu argumentację, a przede wszystkim doniosłość zagadnienia, jakim jest podważenie niezawisłości sędziego, Sąd Najwyższy przypomina, iż dla skuteczności takiego zarzutu nieodzowne jest ustalenie *in concreto*, że sędzia nie gwarantuje, chociażby minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości.

Zagadnienie to w niedalekiej przeszłości zostało omówione przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej TSUE), który to w wyroku z 29 marca 2022 r. w sprawie C-132/20, uznał, iż okoliczność powołania nie może sama w sobie wzbudzać w przekonaniu jednostek uzasadnionych i poważnych wątpliwości co do niezawisłości i bezstronności sędziego ani w rezultacie podważyć w przypadku składu orzekającego, w którym taki sędzia zasiada, jego przymiotu niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego uprzednio na mocy ustawy. Nie stoją one na przeszkodzie uznaniu za niezawisły i bezstronny sąd ustanowiony uprzednio na mocy ustawy składu orzekającego sądu państwa członkowskiego, w którym zasiada sędzia, którego pierwsze powołanie do pełnienia urzędu lub kolejne powołanie do sądu wyższej instancji nastąpiły albo w wyniku wyłonienia jego kandydatury do powołania do pełnienia urzędu sędziego przez organ ukształtowany na podstawie przepisów ustawowych, które następnie zostały uznane przez sąd konstytucyjny tego państwa członkowskiego za niekonstytucyjne, albo w wyniku wyłonienia jego kandydatury do powołania do pełnienia urzędu sędziego przez organ ukonstytuowany zgodnie z prawem, jednak po przeprowadzeniu postępowania, któremu brakowało transparentności, które nie było jawne i w ramach którego nie przysługiwała droga odwoławcza do sądu, ponieważ tego rodzaju nieprawidłowości nie mają takiego charakteru i wagi, by stworzyć

rzeczywiste ryzyko, iż pozostałe władze, w szczególności władza wykonawcza mogłyby skorzystać z nienależnych im uprawnień dyskrejonalnych, zagrażając prawidłowości skutku, do którego prowadzi procedura powołania, i wzbudzając w ten sposób w przekonaniu jednostek uzasadnione wątpliwości co do niezawisłości i bezstronności danego sędziego lub danych sędziów. TSUE potwierdził to stanowisko w wyrokach z 13 października 2022 r. w sprawie C-355/21 oraz z 22 października 2022 r. w sprawie C-698/20, podkreślając jednocześnie, iż zarzut braku niezawisłości czy niezależności, jeśli chodzi o organizację sądownictwa, nie może być abstrakcyjny.

W kwestii ustrojowej niezgodności z prawem europejskim tak ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa wypowiedział się Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, który już w wyroku z 19 listopada 2019 r. w połączonych sprawach C - 585/18, C - 624/18 i C - 625/18, A.K. i in. przeciwko Sądowi Najwyższemu, sformułował kryteria w zakresie oceny niezależności Krajowej Rady Sądownictwa, które znalazły się w pkt 133–144 uzasadnienia wyroku, pozwalają na badanie, czy sąd ukonstytuowany z udziałem tzw. nowej KRS jest sądem w rozumieniu prawa unijnego oraz Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, zaznaczając wyraźnie, iż do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności może dojść, tylko jeśli w konkretnej sprawie i konkretnych okolicznościach zachodzi zespół szczególnych okoliczności (np. związanych z procesem powołania, ale i powstałych po powołaniu na stanowisko sędziego). Podkreślenia wymaga, iż zgodnie z tym orzeczeniem, bez wskazania jakie konkretne postąpienia w procedurze nominacyjnej, powodują brak bezstronności lub niezależności sędziego, nie ma podstawy do przyjęcia, iż w sprawie zachodzą okoliczności, które mogłyby wywołać w tym zakresie uzasadnioną wątpliwość.

Prawidłowość funkcjonowania Krajowej Rady Sądownictwa, także w aspekcie ustrojowym podważana była wielokrotnie w orzeczeniach Trybunału Konstytucyjnego. Trybunał Konstytucyjny kilkakrotnie kwestionował przepisy normujące postępowanie przed Krajową Radą Sądownictwa w przedmiocie przedstawienia kandydatów do pełnienia urzędu sędziego (zob. wyrok TK z 27 maja 2008 r. w sprawie o sygn. akt SK 57/06; wyrok TK z 19 listopada 2009 r. w sprawie o sygn. akt K 62/07; wyrok TK z 16 kwietnia 2008 r. w sprawie o sygn.

akt K 40/07; wyrok TK z 29 listopada 2007 r. w sprawie o sygn. akt SK 43/06; wyrok TK z 20 czerwca 2017 r. w sprawie o sygn. akt K 5/17). Nigdy jednak stwierdzona niekonstytucyjność regulacji dotyczących procedury nominacyjnej nie była rozważana jako podstawa kwestionowania statusu sędziów wyłonionych w trybie ułomnej procedury kwalifikacyjnej, ani też uznania za nienależycie obsadzonego składu sądu orzekającego z udziałem takiego sędziego w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Przypomnieć należy również, iż konstytucyjność przywołanej w zarzucie kasacyjnym ustawy, w aspekcie art. 9a ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, stwierdzona została ostatecznym wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 marca 2019 r. sygn. K 12/18 (Dz.U. z 2019 r., poz. 609).

W kwestii zakazu podważania statusu sędziów z powodu okoliczności, w jakich zostali powołani, Trybunał Konstytucyjny wypowiedział się wprost w wyroku z 23 lutego 2022 r. (sygn. akt P 10/19 - potwierdzającym stanowisko wyrażone w wyrokach: z 4 marca 2020 r. oraz z 2 czerwca 2020 r., w których Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że niedopuszczalne jest składanie wniosków o wyłączenie sędziego z uwagi na wyłonienie go przez KRS w obecnym składzie w sprawach - odpowiednio - karnych (sygn. akt P 22/19) i cywilnych (sygn. akt P 13/19). Ma to niebagatelne znaczenie z uwagi na treść art. 190 ust. 1 Konstytucji RP, który stanowi, że orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Wywołują skutki prawne *erga omnes*, a zatem również względem sędziów Sądu Najwyższego. Oczywistym jest w tej sytuacji, iż polscy sędziowie muszą stosować się do wyroków Trybunału Konstytucyjnego.

Zwraca uwagę zbieżność stanowiska TSUE i Trybunału Konstytucyjnego w powyższym zakresie, która prowadzi do konstatacji, iż podnoszone w zarzucie okoliczności muszą dotyczyć sędziego i jego postępowania przed powołaniem, albo po powołaniu na urząd, które będzie prowadzić w konkretnej sprawie do obiektywnych wątpliwości dotyczących przysługujących mu przymiotów *ipso iure* niezawisłości, niezależności czy bezstronności i naruszenia w ten sposób standardów w tym zakresie w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej

Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Wspominana konkretność wymaga wykazania realności takiego niebezpieczeństwa, a w dalszej kolejności związku przyczynowego między rozstrzygnięciem sprawy a zakresem i charakterem stwierdzonych w jego toku uchybień wskazujących na sprzeniewierzenie się przez sędziego zasadzie bezstronności i ich wpływem na treść wyroku, podważających słuszość merytorycznego rozstrzygnięcia o odpowiedzialności karnej skazanego. Nie mogą zatem wywoływać automatyzmu, co przesądza o tym, iż nie ma mowy o aprioryczności tego rodzaju okoliczności, która jest immanentną cechą bezwzględnych przyczyn odwoławczych, opisanych w art. 439 k.p.k.

Rozważania te sprawiają, iż Sąd Najwyższy w tym składzie nie akceptuje postanowień uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2022 r. sygn. akt I KZP 2/22, w której stwierdził m.in., że wprawdzie brak jest podstaw do przyjęcia a priori, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., to jednak kwestia ta winna być badana przez sąd z urzędu, po przeprowadzeniu stosownego testu – oraz będącej jej egzemplifikacją linii orzeczniczej. Przewidziana konieczność testowania sędziów w rozważanym zakresie przesądza o tym, iż szeroko ujmowane okoliczności związane z nominacją sędziów na urząd nie należą do kategorii bezwzględnych przyczyn odwoławczych. W związku z tym nie może budzić żadnych wątpliwości słuszość stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w postanowieniu z 30 listopada 2022 r. sygn. II KK 468/22, zgodnie z którym potencjalne naruszenie standardu rozpoznania sprawy przez niezawisły i bezstronny sąd w konkretnej sprawie nie może być traktowane jako bezwzględna przyczyna odwoławcza, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 1 lub 2 k.p.k., a winno być rozpatrywane w kategoriach innego rażącego naruszenia prawa (względna przyczyna odwoławcza), ze wszelkimi tego konsekwencjami.

Co istotne, okoliczności mogące mieć wpływ na bezstronność sędziego w danej sprawie muszą zostać każdorazowo wykazane za pomocą faktów – co w omawianej sprawie nie miało miejsca, albowiem ani skazany, ani jego obrońca w toku postępowania odwoławczego w ogóle nie kwestionowali prawidłowości składu orzekającego sądu pierwszej bądź drugiej instancji, nie sygnalizowali wątpliwości co do bezstronności i niezawisłości wylosowanych sędziów ani nie podejmowali inicjatywy mającej na celu wyłączenie któregośkolwiek z nich. Taka postawa strony postępowania stanowi istotną okoliczność, wskazującą na to, że nawet przy przyjęciu wadliwości w procedurze nominacyjnej danych sędziów, ich udział w składzie orzekającym nie narusza standardów prawa do sądu w rozumieniu art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Akcentowanie nienależytej obsady sądu dopiero na etapie postępowania kasacyjnego w sposób przedstawiony w zarzucie, nie może przynieść w tej sytuacji oczekiwanego przez autora kasacji skutku.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy przypomina, iż w orzecznictwie utrwalony został pogląd, w myśl którego uchybienia wymienione w art. 439 § 1 k.p.k. zachodzą jedynie wtedy, gdy zaistniały w rzeczywistości, a nie pozornie. Regulacje obejmujące bezwzględne przyczyny odwoławcze natomiast muszą być interpretowane ściśle. Zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej nie może abstrahować od rzeczywistego przebiegu postępowania sądowego. Niemożliwym jest więc skuteczne podniesienie zarzutu dotyczącego uchybień określanych jako bezwzględne przyczyny odwoławcze, w oparciu o okoliczności, które nie dają podstaw do przyjęcia takiego stanu rzeczy (zob. postanowienie SN z 24 lutego 2021 r. sygn. V KK 30/21 i cyt. tam orzecznictwo).

W świetle ograniczeń dotyczących możliwości wniesienia kasacji, o których mowa w art. 523 § 2 k.p.k., na gruncie niniejszej sprawy, podniesiony przez skarżącego zarzut obraży art. 433 § 1 i 2 w zw. z art. 523 § 1, art. 526 § 1 i 410 k.p.k. (jak również pozostałych wskazanych w pkt 2 kasacji ppkt a i b norm prawa procesowego i materialnego) ocenić należy jako niedopuszczalny. Z uwagi na fakt, iż rozpoznawana kasacja pochodzi od obrońcy skazanego oraz okoliczność braku skazania podsądnego na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, w myśl art. 523 § 2 k.p.k., zarzut wskazany w pkt 2 oraz

ppkt a i b nie mógł zostać rozpoznany merytorycznie. Art. 523 § 2 k.p.k. formułuje bowiem warunek *sine qua non* do wniesienia kasacji podnoszącej inny niż wyłączony spod wskazanego ograniczenia zarzut wskazujący na zaistnienie uchybienia wymienionego w art. 439 k.p.k. przez podmiot inny niż te, o których mowa w art. 521 k.p.k., a który to warunek w zaskarżonym rozstrzygnięciu nie zaistniał.

Reasumując, w zakresie zarzutów innych niż podnoszący zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej kasację należało pozostawić bez rozpoznania jako niedopuszczalną z mocy ustawy. Wynika to z tego, że stosownie do przepisów art. 523 § 2 i § 4 pkt 1 k.p.k. wobec skazania W. G. na karę grzywny, kasacja na jego korzyść mogła być oparta wyłącznie na zarzucie zaistnienia uchybienia wymienionego w art. 439 k.p.k. Skarżący nie mógł zatem podnieść innych jeszcze zarzutów, a ich zamieszczenie w kasacji można poczytać za próbę obejścia wspomnianego ograniczenia (zob. postanowienie SN z 29 czerwca 2020 r. sygn. II KK 292/19 i powołane tam orzecznictwo).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak na wstępie, o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego rozstrzygając zgodnie z art. 637a k.p.k. oraz art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.